

Η χαρτοπαιξία.

/ Γενικά Θέματα

ΥΠΑΡΧΕΙ, αγαπητοί μου, μια κοινωνική πληγή, που

μοιάζει με φοβερό φίδι. Το φίδι αυτό όλο το χρόνο λουφάζει. Τώρα στις εορτές βγαίνει. Ποιό είναι το φίδι; Ας γελάς εσύ που μ' ακούς, όποιος και νά 'σαι. Εγώ θα σου πω την αλήθεια, και αδιαφορώ τι θα πεις εσύ. Το φίδι, λοιπόν, που μαστίζει την κοινωνία τις ημέρες αυτές και ιδίως τη νύχτα της πρωτοχρονιάς, είναι η χαρτοπαιξία. Μεγάλο φίδι...

—Δε' μ' αφήνεις ήσυχο να παίξω για το καλό του χρόνου; σου λέει ο άλλος.

«Για το καλό του χρόνου»; Μα δε' φέρνει κανένα καλό η χαρτοπαιξία. Δεν είναι αθώο παιχνιδάκι. Είναι παιχνίδι δαιμονικό. Είναι σατανάς ολόκληρος με εκατόν πενήντα κέρατα.

1. Παίζεις χαρτιά; Πρώτα – πρώτα χάνεις το χρόνο σου. Ήξερα ένα παιδί που ήρθε πρώτος στο πανεπιστήμιο στην Αθήνα. Τον πρώτο χρόνο πήγαινε καλά, έπαιρνε και υποτροφία. Το δεύτερο χρόνο έμπλεξε με παρέες και τον μάθανε να χαρτοπαίζει. Ε, μέχρι σήμερα δίπλωμα δεν πήρε. Αντί να ξενυχτά στα γράμματα, ξενυχτούσε στο χαρτοπαίγνιο. Έτσι καταστράφηκε. Οι χαρτοπαίκτες χάνουν το χρόνο τους. Να χτυπήσει η Εκκλησία την καμπάνα και να καλέσει σε αγρυπνία, δεν έρχονται. Όταν όμως ο σατανάς καλεί για χαρτοπαίγνιο, κάθονται εκεί μέχρι τις πρωϊνές ώρες χάνοντας το χρόνο τους.

2. Παίζεις χαρτιά; Χάνεις κάτι ακόμα ανώτερο· χάνεις την ειρήνη της ψυχής σου. Γιατί; Γιατί από την ώρα που θα πιάσεις το χαρτί στα χέρια, έρχεται ένας σκορπιός και σέ τσιμπάει· —Αχ θα κερδίσω;... Και ο άνθρωπος μπαίνει σέ μια διαρκή αγωνία. Κι όπως λένε οι γιατροί, οι χαρτοπαίκτες είναι νευρικοί, και οι περισσότεροι πεθαίνουν καρδιακοί.

3. Παίζεις χαρτιά; Παραβαίνεις εντολή του Θεού. Ποιά εντολή; Το «Ου κλέψεις» (Εξ. 20,14), δεν επιτρέπεται να κλέψεις. —Μπα; θα πεις. Μάλιστα. Δεν είναι κλέφτες και λησταί μόνο αυτοί που γυρίζουν στα βουνα ή μ' ένα πιστόλι μπαίνουν

στις τράπεζες και γδύνουν τους ανθρώπους και τα ταμεία. Γκάγκστερ και λησταί είναι και οι χαρτοπαίκτες. «Ελα απόψε να περάσουμε μια ωραία βραδιά· θα έχουμε ζεστασιά, γλυκά, πιεστό, το ένα το άλλο...». Αυτα είναι τα δολώματα. Όπως το ποντικάκι με το τυρί μπαίνει στη φάκα, έτσι κ' εδώ. Ο πιό καπάτσος, με μαεστρία, κλέβει ή αλλάζει τα χαρτιά, και στό τέλος μαδάνε τον αφελή, σαν κοττόπουλο που του βγάζουν όλα τα φτερά. Βγαίνει πια τις πρωϊνές ώρες ζαλισμένος, στενοχωρημένος, χωρίς λεπτά και σπίτι. Οι επιτήδριοι στα τυχερά παιχνίδια είναι κλέφτες και λησταί. Δεν το λέω εγώ· το λέει ο μεγάλος φιλόσοφος Αριστοτέλης. Τώρα εσύ τί λες, ότι το χαρτοπαίγνιο είναι αθώο;

4. Παίζεις χαρτιά; Καταστρέφεις το σπίτι σου. Όταν ήμουν στα Γιάννενα, μια μέρα μου λένε· «Ελα, πάτερ μου, να δεις τα χάλια μας». Πάω σ' ένα σπίτι εκεί κοντά στη λίμνη. Μπήκα μέσα, τί να δω; Ρημαγμένο το σπίτι. Δεν είχαν καρέκλα να καθήσουν. Γυμνή η γυναίκα, τα παιδιά πεινασμένα, ελεεινά. Ούτε κάρβουνο για τη φωτιά, ούτε τίποτα. Που είναι ο άντρας; ρωτώ, δουλεύει; «Αχ, πάτερ μου, μόλις βασιλέψει ο ήλιος και μέχρι τις πρωϊνές ώρες πάει στα χαρτιά. Κι ό,τι κερδίζει τα παίζει, και μας αφήνει νηστικούς και γδυτούς...».

5. Αλλα κ' ένα άλλο κακό. Παίζεις χαρτιά; Μυστήριο πράγμα· αυτός που χαρτοπαίζει είναι γεμάτος προλήψεις και δεισιδαιμονίες. Μου 'λεγε ένας καλός παπάς· Δεν ξέρω πώς μπήκα σ' ένα σπίτι και είδα να στρώνουνε την πράσινη τσόχα. Στάθηκα να δω τί κάνουνε. Μόλις όμως βρέθηκα πάνω απ' το κεφάλι ενός, μ' έδιωξε· «Φύγε από μένα, παπά!». Διώχνανε τον παπά, γιατί θεωρούσαν ότι θα τους φέρει γρουσουζιά. Αντιθέτως, για νά 'χουν γούρι όπως λένε, παίρνουν κοντά τους διεφθαρμένα γύναια. Αυτό είναι πρόληψις. Ο παπάς θα τους κάνει κακό· αν βρούν καμμία πόρνη, την παίρνουν κοντά τους, νά 'νε πάνω απ' το κεφάλι τους... Ας είναι επιστήμονες με διπλώματα, ας κάνουν τον έξυπνο. Τους έχει πιάσει για καλα ο διάβολος και τους ξευτελίζει.

6. Ο χαρτοπαίκτης όμως εκτός από δεισιδαίμων γίνεται και αλκοολικός. Γιατί τόσες ώρες εκεί, τα νεύρα κουράζονται και θέλουν ενίσχυσι. Γι' αυτό κατεβάζουν συνεχώς οινοπνευματώδη ποτά. Έτσι οι περισσότεροι χαρτοπαίκτες γίνονται αλκοολικοί.

7. Ο χαρτοπαίκτης ακόμα, κοντα στα άλλα, γίνεται βλάστημος. Ω Θεέ μου, άλλο κι αυτό το αμάρτημα! Όταν χάνει, αντί να χτυπά το κεφάλι του, τί κάνει; Βλαστημά το Θεό, την Παναγία, τους αγίους, τα πάντα. Οι μεγαλύτερες βλαστήμιες ακούγονται στα χαρτοπαίγνια.

8. Και το τέλος ποιό είναι; Εμένα ρωτάτε; Οι χαρτοπαίκτες συνήθως δεν κερδίζουν τα χρήματα δουλεύοντας με το φτυάρι και τον κασμά· στην πλάτη τους τα

κολλάνε. Στο τέλος όμως πεθαίνουν πολλές φορές, αφού τα ξεράσουν όλα. Ετσι κάνει ο διάβολος· σου τα δίνει στην αρχή, και μετά στο τέλος τα παίρνει όλα. Εάν εξετάσετε, θα δείτε, ότι διάσημοι παίκτες των καζίνων δεν είχαν καλό τέλος. Το τέλος τους ποιά ήταν; Η αγχόνη· αυτοκτόνησαν. Εκατό μεγάλοι χαρτοπαίχται έχουν αυτοκτονήσει. Εκεί καταλήγει το κακό αυτό.

Ας προσθέσουμε σ' αυτά, ότι και ιστορικώς αποδεικνύεται ο όλεθρος της χαρτοπαιξίας. Θά 'χετε ακούσει για τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Οι στρατιώτες της Ρώμης ξαπλώσανε σ' όλο τον κόσμο και κατέκτησαν όλα τα βασίλεια. Στην αρχή οι Ρωμαίοι ήταν πειθαρχημένοι και δίκαιοι. Στο τέλος όμως, όταν μαζέψανε λεπτά, γύρισαν στη Ρώμη, κ' εκεί το ρίξανε έξω· διασκεδάσεις, πιωτό, γυναίκες, και χαρτοπαίγνιο. Ολη η Ρώμη χαρτόπαιζε! Πρώτα χαρτιά και ζάρια δεν ξέρανε. Μετά ξέρετε πού φθάσανε; Βάζανε στην πλάτη τα χρηματοκιβώτια, και πηγαίνανε στα χαρτοπαικτικά κέντρα, και παίζανε από ανατολής μέχρι δύσεως του ηλίου. Παίζανε λεπτά και περιουσίες, παίζανε τα αξιώματά τους, παίζανε —πού καταντά ο άνθρωπος!— ακόμα και τα ρούχα τους. Παίζανε τα πάντα, και τελευταία τί παίζανε; Την τιμή τους! Παίζανε ακόμα και τη γυναίκα τους! Τέτοια διαφθορά, όπως βεβαιώνει ο ιστορικός Τάκιτος.

Γι' αυτό ο Δάντης, μεγάλος ποιητής, σ' ένα ποίημα για την κόλαση, εκεί σε κάποιο κύκλο της κολάσεως έβαλε και τους χαρτοπαίχτες. Βλέπεις, λέει, τα σπίτια αυτά που γίνεται το χαρτοπαίγνιο; (σήμερα θα έλεγε τις λέσχες και τα καζίνο)· έχουν δυό πόρτες· μία εισόδου και μία εξόδου. Στην ε-σοδο γράφει ελπίδα, και στην έξοδο όλεθρος, καταστροφή.

Και το αποκορύφωμα του κακού. Που βλέπουμε τους χαρτοπαίχτες; Στο Γολγοθά τη Μεγάλη Παρασκευή! Ο Χριστός αγωνιούσε πάνω στο σταυρό, σταγόνα – σταγόνα έπεφτε το αίμα του, και κάτω οι Ρωμαίοι στρατιώτες ρίχνανε τα ζάρια και παίζανε. «Διμερίσαντο τα ιμάτιά μου εαυτοίς και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον» (Ψαλμ. 21,19· Ιωάν. 19, 24). Τέτοιο κακό είναι τα τυχερά παιχνίδια.

Οποιος δεν πείθεται από αυτά, ας διαβάσει και το Πηδάλιο. Τί θα πει Πηδάλιο; Είναι οι κανόνες της αγίας μας Εκκλησίας. Τί λένε οι κανόνες; Ο 42 (ΜΒ΄) και ο 43 (ΜΓ΄) αποστολικός κανόνας και ο 50 (Ν΄) της Εκτης (ΣΤ΄) Οικουμενικής Συνόδου λένε, ότι όποιος δεσπότης ή παπάς ή διάκος παίζει ζάρια (καί, κοντα στα ζάρια, χαρτιά), αυτός, λέει, ή θα σταματήσει τα παιχνίδια αυτά ή θα καθαιρεθεί· και όποιος αναγνώστης ή ψάλτης ή λαϊκός, άντρας ή γυναίκα, κάνει το -διο, ή θα σταματήσει ή θα αφορισθεί. Αυτά λένε οι ιεροί κανόνες.

* * *

Επιστημονικώς, ψυχολογικώς, ιστορικώς σας ανέπτυξα τί είναι το χαρτοπαίγνιο.

Γι' αυτό, αγαπητοί μου, προτρέπω όλο τον ευσεβή λαό. Εάν θέλετε με το νέο έτος να έχετε την ευλογία του Θεού, χαρτιά μην πιάσετε! Πηγαίντε στα σπίτια σας, βάλτε φωτιά και κάψτε τα χαρτιά. Μην πιάσετε χαρτιά ούτε σεις ούτε οι δικοί σας, κανείς απολύτως. Κηρύξτε πόλεμο εναντίον της χαρτοπαιξίας.

Και κανείς μην εμπαίζει τα λόγια αυτά. Όπως ακούσατε, οι καταπατηταί των ιερών κανόνων υπόκεινται σέ αφορισμό. Δεν επιτρέπεται χαρτοπαίκτης να κοινωνεί τα άχραντα μυστήρια! Σας παρακαλώ όλους, άντρες-γυναίκες, να διαφωτίσετε τους γνωστούς σας.

Ας μας κυβερνήσει το Πνεύμα το Άγιο. Βοηθήστε κ' εσείς, ώστε οι γιορτές να περάσουν χωρίς χαρτιά, για νά 'χουμε την ευλογία του Θεού.

Με την ελπίδα ότι θα μ' ακούσετε σας ευλογώ εν ονόματι Ιησού Χριστού, ο η δόξα και το κράτος εις αιώνας αιώνων. Αμήν.

† επίσκοπος Αυγουστίνος

(εσπερινή ομιλία στον ι. ναό του Αγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης, μεταδοθείσα και από τον κρατικό ραδιοφωνικό σταθμόν, Σάββατο 23-12-1967, παραμονή της Κυριακής των Προπατόρων)

Σχετική και σύγχρονος είναι η υπ' αριθμ. 20/26-12-1967 εγκύκλιος με τίτλο Η χαρτοπαιξία (βλ. προς κλήρον και λαόν, Αθήναι 1969, σελ. 217 κ.α.).

Πηγή: askitikon.eu